

Buồn Ơi Thơ Của Tôi

Thu mới, vài hôm, đã đổi giờ! (*)
Mùa Đông, Trời ạ...chẳng ai mơ...
Nước thì Độc Lập chưa No Ấm
Dân chữa kịp mừng phải Tự Lo!

Kìa bà vé số đi cà nhắc,
Chiếc áo cũ sờn thấy muốn thương!
Thằng bé đánh giày không nón đội,
Nó đi như nó xé mù sương!

Tôi biết quê nhà không đổi thay:
Vẫn bà vé số, em đánh giày...
Nhưng tôi...ở Mỹ sao buồn quá,
Trời lạnh không hề riêng ở đây!

Tôi mở bài thơ tràn nước mắt:
Thương nhà nhớ nước, cả thương tôi!
Vũ Hoàng Chương nói "mình sinh lạc"
Thì biết trần gian cũng Cõi Đời!

Tôi muốn kéo dài năm, bảy đoạn
Để nhìn giọt lệ tới bàn chân...
Mà thơ dù có dài hay ngắn
Hơi thở thôi mà! Có phải không?

*Bạn nhé coi đây: Thơ đứt thở,
Mùa Đông này lạnh tóc em suôn.
Tôi không thể chải mây vằn vỹ,
Chỉ gửi về em một chữ Buồn!*

Trần Vấn Lệ

(*) Chúa Nhật 6 tháng 11 năm 2022, nước Mỹ đổi sang giờ mùa Đông.